

INGEZONDEN

MISPLAATST VERWIJLT

Naar aanleiding van de onder bovenstaand opschrift in het juli-nummer gehouden beschouwing ontvingen wij een reactie van Mr. J. H. Vergragt, waaraan wij gaarne plaatsing verlenen.

Geachte Redactie,

In het juli-nummer van Uw blad schreef (Prof.) B(UISMAN) een redactionele commentaar op mijn artikel, voorkomend in het Ned. Juristenblad van 21 juni, naar aanleiding van het gebeurde in verband met de wet op de tandheelkundigen.

Ik heb deze commentaar in het bijzonder gewaardeerd om de toon, waarin dezelve is gesteld. Deze toon steekt zelfs af tegen de scherpere toonaard van mijn artikel. Men moge in dit laatste intussen louter zakelijke scherpere zien, ingegeven door een drang om te wijzen op gevaren, die zekere waarden bedreigen welke immers niet alleen anderen, doch ook de tandartsen zelf ter harte zullen gaan!

Ik zou het op prijs stellen, als U mij in Uw blad een kort wederwoord zoudt willen toestaan.

Ik moet er dan op wijzen, dat in de commentaar van Prof. BUISMAN de inhoud van mijn artikel niet juist wordt weergegeven. Men oordele zelf. Ik citeer enige passages uit het stuk van Prof. B.:

„Het met de weigering der Maatschappij betoonde verzet acht de schrijver een uitermate bedenkelijk verschijnsel”.

„Onze beroepsorganisatie heeft tijdig haar onthouding aangekondigd.”

„...kan van haar bezwaarlijk verwacht worden, dat zij de Minister de behulpzame hand zou bieden bij de uitvoering van de wet.”

„...factor, die het voor de Maatschappij onmogelijk heeft gemaakt om tegemoet te komen aan de wens van de Minister tot het aanwijzen van deskundigen.”

„Door nu personen aan te wijzen...”.

„...van hem te vergen dat hij actieve medewerking verleent...”.

Prof. BUISMAN leest derhalve kennelijk in mijn artikel kritiek op het feit, dat de Maatschappij de Minister geen medewerking heeft willen verlenen. Heb ik mij onduidelijk uitgedrukt? Wie de moeite wil nemen, mijn artikel nogmaals op te slaan, zal zien dat ik schreef: „...de Maatschappij bleek niet bereid personen voor het lidmaatschap van een examencommissie voor te dragen, hetgeen zij in 1939 wél heeft gedaan. Tot zover wens ik mij van elke kritiek te onthouden.”

De recursieerde volzin bestrijkt kennelijk alle passages, welke ik uit de commentaar van Prof. B. aanhaalde. De geachte schrijver heeft in mijn stuk kritiek gelezen, die er niet in staat.

Wanneer anderzijds Prof. B. tenslotte schrijft: „Aldus gezien was er voor de Maatschappij maar één mogelijkheid: zich afzijdig te houden van wat de wetgever heeft gemeend en bij voortdurend meent dat voor de uitoefening ook wel voldoende is.”, dan is dit precies het standpunt, dat ook ik innam, doch waaraan de Maatschappij zich niet hield! Haar uitspraak, door Prof. BUISMAN aldus geparafraseerd „dat een initiatief van individuele leden op weinig waardering aanspraak zou kunnen maken”, betekende het

tegedeel van afzijdigheid. Wanneer een individuele tandarts, rechtstreeks vanwege de Minister uitgenodigd, zou overwegen of hij aan die uitnodiging gevolg zou geven, dan werd hij door de uitspraak van de Maatschappij gedwongen, bij die afweging niet alleen zijn persoonlijke mening in de schaal te leggen, maar daarnaast het feit dat zijn beroepsorganisatie, aan wier oordeel hij allicht invloed toekende op zijn beslissing, hem een aanvaarding uitdrukkelijk kwalijk zou nemen. Hij kon dus als staatsburger niet onbelemmerd beslissen. Dit optreden van de Maatschappij betitelde ik als tegenwerking, en als zodanig als uitermate bedenkelijk. Was het, ook van Maatschappij-standpunt uit gezien, onvermijdelijk? Mijns inziens niet; het Hoofdbestuur had immers kunnen volstaan met een negatief antwoord aan de Minister, dat overigens voor de leden op zichzelf welsprekend genoeg zou zijn geweest. Voorzover dan onder de leden wellicht toch personen zouden voorkomen, die voor zichzelf tegenover medewerking niet zo afwijzend stonden, zouden zij zich daartoe vrij hebben kunnen voelen en niet gehinderd door wat ik, m.i. niet ten onrechte, als morele druk meende te mogen beschouwen.

Ik moet nu van mijn kant constateren, dat Prof. BUISMAN aan dit aspect is voorbijgegaan, zodat ik zijn artikel dan ook vooral zie als een reactie op een scherp stuk, dat uiteraard – zij het tot mijn spijt – gevoeligheden bij de Maatschappij moest treffen, doch waarvan de heer BUISMAN mij de onjuistheid nog niet heeft aangetoond.

Met de meeste hoogachting heb ik
de eer te zijn
Uw dienstwillige
J. H. VERGRAGT

Naschrift

Naar Mr. VERGRAGT thans onderstreept is zijn grief dat de Maatschappij zich er niet toe zou hebben beperkt medewerking te onthouden aan het onderzoek naar de praktische bekwaamheid van de gegadigden voor een bevoegdheid van tandheelkundige, maar bovendien zou hebben verklaard een eventueel deel uitmaken van de in te stellen commissie van onderzoek aan leden van de Mij kwalijk te zullen nemen.

Het is ons niet mogen gelukken in de publicaties vanwege de Maatschappij hieromtrent een bevestiging te vinden. In het officiële verslag van de 78ste Algemene Vergadering van 9 november 1957*) staat alleen het volgende te lezen:

„In verband met een aan de Maatschappij voorgelegde vraag of zij bereid is in een examencommissie voor tandtechnici, behorende tot de groepen van 3 en 19, vertegenwoordigers aan te wijzen, wordt unaniem besloten mede te delen, dat de Maatschappij hiertoe niet bereid is, hoewel ten deze geen verbod aan de individuele leden zal worden opgelegd.”

Van een morele druk op de leden is hier dus geen sprake. Mocht Mr. VERGRAGT een dusdanige mededeling hebben bereikt, b.v. uit de mond van een bezoeker van de betreffende vergadering en al zou daar een dusdanige uitspraak, hetzij vanuit de vergadering dan wel van achter de bestuurstafel zijn gedaan, dan dient deze te worden beschouwd als een uiting in de uiteraard gespannen gedachtenwisseling, waaraan geen officiële betekenis mag worden toegekend.

Maatgevend als weergave van het door de Maatschappij ingenomen standpunt is alleen hetgeen ter publieke kennis wordt gebracht; mededelingen in verband met wat

*) Tandartsenblad 1958 no. 2.

alzo in een (besloten) vergadering over en weer naar voren is gebracht, kunnen bezwaarlijk als aangrijpingspunt worden gebruikt voor kritiek op het beleid van de beroepsorganisatie.

Maar zelfs wanneer de geïncrimineerde uitspraak ter vergadering in de verklaarbare emotie zou zijn gedaan, dan nog is zij te rechtvaardigen als reactie op de loop der gebeurtenissen. Men stelle zich voor – om slechts één facet terloops te belichten – dat een wettelijke maatregel zou zijn ondernomen om empirici officieel recht te verlenen tot uitoefening der geneeskunst, praktizijns op gelijke voet met advocaten toe te laten tot de balie, zaakwaarnemers het recht te verlenen notariële akten te passeren, op welke verontwaardiging onder de betrokkenen zou dit zijn gestuit, afgezien van de ongetwijfeld succesvolle pogingen om een dusdanig initiatief in de aanvang te verijdelen.

Bij de tandheekkunde is in de laatste decennia al een half dozijn malen door regering en volksvertegenwoordiging iets gecontinueerd wat elders nooit een kans van slagen zou hebben gehad. Zou men het dan een beroepsorganisatie euvel kunnen duiden dat zij elke medewerking aan het ten uitvoer brengen van deze discriminerende maatregel als verraad aan de tandheekkundige zaak beschouwt en leden met gemis aan houding dit duidelijk heeft willen maken? Zo scherp is het in de beschouwingen ter vergadering niet gesteld en de Maatschappij heeft zich er zelfs niet toe laten verleiden de leden een verbod tot medewerking op te leggen. Meer gematigdheid kan waarlijk niet worden verlangd.

Het wil ons voorkomen dat Mr. VERGRAGT het officiële standpunt van de Maatschappij heeft verwisseld voor inside information. Als basis voor een naar buiten gericht requisitoir kon deze laatste bezwaarlijk in aanmerking komen. RED